

În slujba lui **Decebal**

**Zece povești pe care le datorăm copiilor noștri.
vol. III**

VASILE LUPAȘC SFINTEȘ

*

*Prietenilor mei dragi, Ema, Alexandra și Andrei, alături de care am
muncit, am râs, am luptat și am ascultat înfiorați Imnul Țării.*

Text: Vasile Lupașc Sfinteș
Ilustrații: Cristian Stanciu
Grafică suplimentară: Andrei Pervukhin, Gabriel Tora
Fotografii: Prof. Dr. Leonard Velcescu

Editor: Florina Pletea
Copertă: Daniela Marcu
Tehnoredactare: Daniela Marcu
ISBN: 978-606-94604-1-2

Traian

Zeii sunt răi!
Uneori, coboară pe pământ și se întrupează în oameni. Se bucură de jalea muritorilor, rânjesc la trosnetul de os și la mirosul sângelui.

Cel mai aprig dintre zei s-a coborât în vremea noastră, în trupul unui roman, numit Traian. El a fost zeul Marte, iar eu i-am despicat făptura omenească și i-am simțit groaza din ochi!

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Anii dintâi

De când îmi amintesc, viața mi-a fost sfâșiată în două bucăți, ca un butuc despicat de topor, dar încă nearuncat în foc. În fiecare zi, mama ne creștea cu povești despre vremurile în care neamul nostru trăia în pace și nimeni nu se ivise încă la hotare să ne aducă răul. Ne băseam despre moșii de demult care știau limba fiarelor și aveau în grija lor cerbii cei cu coarne pline de stele, urșii morocănoși sau berzele aducătoare de vești bune.

Apoi, tot mama strângea din dinți, ne scutura de poveștile cele aurite și ne aducea arcuri și sulițe făurite pe măsura mâinilor noastre încă mici. Unelete ale morții și ale vieții. Ne plăceau luptele dintre noi, găseam în ele o bucurie de sălbăticiune care își ascute colții și așteaptă primul gust al sângelui.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ni se făcea rușine că loviseam cu atâta putere și socrășnet unii în alții. Dar maica ne lăuda, nu știu de ce... Și iarăși se făcea seară și iarăși mâncam cu toții afară sub cerul înflorat, iar toate relele se topeau într-un văzduh pe care eram încă prea mici să-l pricepem.

Glasul mamei era blânduț, moale, cu grijă față de sufletele noastre abia închegate. Dar simțeam în el un ascuțiș care ne speria. Niciodată nu ne mângâiase pe cap fără să-și ridice ochii și să-i rotească peste tot în jur. Apucătură de om hăituit. Om cu inima și mintea sângerânde.

